

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ
ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Αθήνα 21 ΝΟΕ. 1994
Αριθμ. Γνωμ. 2693-20-

Π ρ ο ς

Το Υπουργείο Δικαιοσύνης

Γεν. Δ/υση Σωφρον. Πολιτικής

Δ/υση Σωφρον. Αγωγής Ενηλίκων

Α θ ή ν α

Σε σχέση με τα διατυπούμενα με το υπ' αριθμ. 114082/3.11.1994 έγγραφό σας ερωτήματα, που αναφέρονται σε θέματα πειθαρχικής ευθύνης και αδειών των κρατουμένων, η γνώμη μας είναι η ακόλουθη:

Α] Κατά το άρθρο 87 παρ. 1 του Ν. 1851/1989 παραπτώματα που επισύρουν πειθαρχική κύρωση κατά του υπαιτίου είναι πράξεις ή παραλείψεις που διαταράσσουν την εύρυθμη λειτουργία ή θέτουν σε κίνδυνο την υγιεινή του καταστήματος. Από τη διάταξη αυτή, σε συνδυασμό με τις διατάξεις της παραγράφου 2 του ίδιου άρθρου που καθορίζει τα κατ'ιδίαν πειθαρχικά παραπτώματα και των παραγράφων 1 και 2 του άρθρου 84, κατά τις οποίες η απαραίτητη δια τη διατήρηση της ασφάλειας του καταστήματος κράτησης τάξη και πειθαρχία επιτυγχάνεται με την επιβολή πειθαρχικών κυρώσεων που αποσκοπεί στον εθισμό του τιμωρουμένου στην πειθαρχία και στους όρους

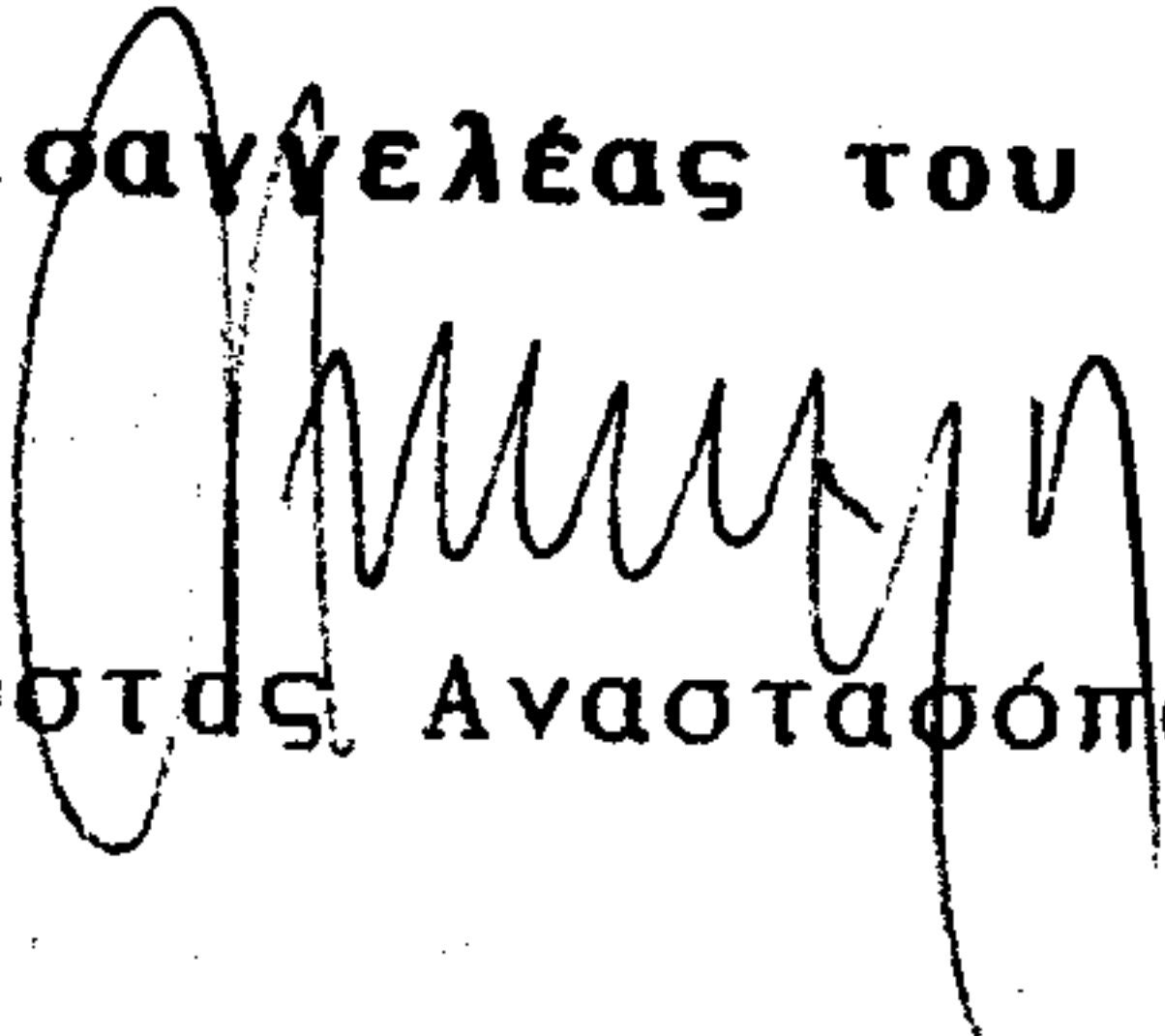
της κοινής διαβίωσης, προκύπτει ότι ο κρατούμενος μπορεί να τιμωρηθεί πειθαρχικά για πράξεις ή παραλείψεις, που συνιστούν κατά την παράγραφο 2 του άρθρου 87 πειθαρχικό παράπτωμα, εφόσον αυτές τελέσθηκαν εντός του καταστήματος κράτησής του και όχι εκτός αυτού, κατά το χρόνο της τακτικής αδείας του ή της μεταγωγής του έστω και αν η πράξη του φέρει αξιόποιο χαρακτήρα. Αν συνεπώς κατά το χρόνο τούτο ο κρατούμενος διαπράξει κάποιο ποινικό αδίκημα, δεν υπόκειται σε πειθαρχική κύρωση. Η κατά το χρόνο τούτο διάπραξη από τον κρατούμενο κάποιου ποινικού αδικήματος θα είχε ενδεχομένως επίδραση σύμφωνα με το άρθρο 53 του ιδίου νόμου, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 2 του Ν. 2145/1993, στη χορήγηση νέων τακτικών αδειών για το μέλλον.

Β] Κατά το άρθρο 53 του Ν. 1851/1989, όπως

προβλέπεται για ορισμένη αξιόποινη πράξη αποκλειστικώς η ποινή του θανάτου, νοείται ότι απειλείται η ποινή της ισόβιας κάθειρξης. Αν η ποινή του θανάτου προβλέπεται διαζευτικώς με άλλη ποινή, νοείται ότι απειλείται μόνο η τελευταία. Από το συνδυασμό των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι μετά την κατάργηση της ποινής του θανάτου δεν καταλείπεται έδαφος εφαρμογής της διατάξεως του άρθρου 96 παρ. 1 του Ν. 1851/1989, δηλαδή της αυτοδίκαιης μετατροπής της ποινής του θανάτου σε ισόβια κάθειρξη μετά την πάροδο τριών ετών από τότε που έγινε αμετάκλητη η καταδικαστική απόφαση που την επέβαλε, αφού έκτοτε η μετατροπή αυτή είναι συνέπεια της καταργήσεως της θανατικής ποινής και συνεπώς μετά την κατάργηση της τελευταίας αυτής ποινής σε κάθε περίπτωση ισόβιας κάθειρξης, είτε αυτή είχε απαγγελθεί με την απόφαση, είτε είναι συνέπεια της κατάργησης της ποινής του θανάτου, ο απαιτούμενος χρόνος που πρέπει να έχει εκτίσει ο κρατούμενος για τη λήψη τακτικής άδειας, με τη συνδρομή και των άλλων προϋποθέσεων του νόμου, είναι τουλάχιστον δέκα ετών. Για λόγους επιεικίας και ισότητας ο ελάχιστος αυτός χρόνος των δέκα ετών θα πρέπει κατά τη γνώμη μας να απαιτείται και στις περιπτώσεις εκείνες που η ποινή του θανάτου, πριν από την κατάργησή της, είχε μετατραπεί σε ισόβια κάθειρξη κατ'εφαρμογή του άρθρου 96 παρ. 1 του Ν. 1851/1989, αφού αντίθετη εκδοχή θα οδηγούσε σε άνιση μεταχείριση της κατηγορίας αυτής των κρατουμένων, μη δικαιολογούμενη

πλέον μετά την κατάργηση της ποινής του θανάτου.-

Ο Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου

Χρήστος Αναστασόπουλος

E.M.